11. 10. 2026 – Dobrořečení a život, nebo zlořečení a smrt

1. čtení: Lk 23, 35-48

Píseň: EZ632 – Neskládejte v mocných naději

Základ kázání: 2Sam 15, 29-37

Kázání: Milí shromáždění,

jak typické lidské chování: Nepotřebujeme Boha. Poradíme se sami. Hlavní je se *spolu* domluvit. Bůh je dokonce ten, který nám toho tolik kazí svými zákazy a příkazy.

A pak přijde pohroma. Přírodní. Osobní. Ekonomická. Politická. Rodinná. Už zase. A najednou se všichni bijí v prsa. Všichni se modlí a volají k němu o pomoc. Už zase. Všichni obchodují s právě tím zavrženým, posmívaným Bohem. V době Ježíšově. Dnes. I v době krále Davida – mesiášského krále, předchůdce Ježíše Krista.

I David podlehl stejnému. Vždyť tak přirozenému v duši každého člověka: Všechno všemu diktovat. Určovat, co a jak bude a nebude. Co je pravda a co ne. Jaké důsledky způsobí lidská rozhodnutí vlastní i cizích.

Tak David na útěku před vlastním rozmazleným synem *odehnal* kněze i se schránou Boží. Ať *ti* se vrátí a žijí dál ve městě, z něhož lidsky-mesiášský král sám utíkal. Ať s sebou odnesou symbol Boží přítomnosti. Jak pokorně, ponížen to přece vypadá! Jen opak je pravdou – odmítnutí Boha je *vždy* pýchou. A také hned poté přichází *volání tohoto Boha na pomoc*.

Protože jeho odmítnutí je přivoláváním pohrom a katastrof. Tak i David se *hned po odmítnutí Boží blízkosti* dověděl o pohromě: Ten Abšalóm, kterého tolikrát odměňoval za jeho žhářství, vraždu i další, si do Jeruzaléma s sebou vzal také poradce. Mezi nimi také Achítofela. Bude to on, kdo navrhne Abšalómovi za bílého dne na střeše paláce znásilnit Davidovy vedlejší manželky. Které tam David nechal na obranu města. Z něhož sám utekl. Bos a s pláčem – tak pokorně! Jen tedy ať ženy zůstanou bránit jeho dům před nepřítelem, před kterým David sám utíká.

Tak David správně poznal, že takový rádce jeho syna je obrovský průšvih. Ale přece *nepřizná* mylnost svého předchozího rozhodnutí!

Přece *nezmění* své rozhodnutí a *nevrátí* se a *nebude* bránit město i národ před povstalcem, uzurpátorem, bratrovrahem a žhářem!

To by totiž *bylo* pokorné. To by bylo přijetí reality takové, jaká je. A bylo by to *dobré* jednání. Podle něhož má přece král chránit své poddané. Před nepřáteli vnějšími i vnitřními. I před sebou samým. Tak i před svou rodinou.

Ale to by bylo příliš božské. Pro dobu tehdejší i dnešní. To David raději poslal *někoho jiného*, aby řešil *jeho vlastnoručně* vyrobený problém. Přece nebude řešit důsledky svých rozhodnutí, že?

A kdo je pro to vhodnější než ten, kterého David sám považuje za *břemeno* pro sebe samého! *Chúšaj* byl vyslán, aby *on* překazil Achítofelovy plány. Ne David sám. Ne kněží. Ne generál Jóab. Ať někdo podle nás zbytečný a na obtíž *řeší naše problémy*!

Jak moderně, vyspěle tedy David opět jedná! Se stejnými důsledky politickými i rodinnými, jako je žijeme i dnes: Ať *někdo jiný* vyřeší, co jsem sám nasekal/-a. A nejlépe někdo, kým pohrdám. Kdo je mi na obtíž. Ono je to vlastně zdánlivě docela chytré: Tím „zabijeme dvě mouchy jednou ranou." Někdo jiný vyřeší, co jsme způsobili vlastní hloupostí, pověrami, spoléháním na lidské. A ještě se tím zbavíme někoho obtížného – kdo je břemenem.

Ale Bible, na rozdíl od v podstatě všech knih, počítá s tím, že *ji známe*. A tak, že víme, že právě to největší zlo Abšalómovo ten Chúšaj ani *nezkusí* zastavit. Ačkoli bude právě z rady toho Achítofela. Tedy že právě to, co tak „chytře" vymyslel král, vládce a lidský mesiáš *nenastane*. Jako tomu je takřka vždy dodnes – navzdory i rajským slibům.

Ani Bohem pomazaný mesiáš totiž *nediktuje* řád světa. Neurčuje důsledky ničeho. Tedy ani David. Ale ani Ježíš Kristus. Ježíš *také* podle všech lidských měřítek naprosto selhal. Všechno prohrál. Nic z jeho lidských plánů nevyšlo. Židé jeho doby se neobrátili. Nečinili pokání. Neupřednostnili Boha před politikou ani vlastní duší. A toho obtížného, otravného Ježíše s nějakými svatými Písmy, Boží milostí a láskou a odpuštěním a pravdou a spravedlností raději *ukřižovali*.

A přitom se mu posmívali. Ponižovali ho. Vždyť jaký to byl loser! Ani jeho nejbližší ani nepřišli. Ani slovem se ho nezastali. Tak jak by mohl mít v čemkoli pravdu?

Jenže pak přišla temnota – protože odmítnutí, zavržení Boha. Dle Božího stvořitelského řádu celého vesmíru. V Davidově situaci šlo o temnotu přenesenou. Jako i v našich. V Ježíšově době to byla temnota

doslovná. Tím strašnější. A tváří v tvář této temnotě, která byla zřetelně úzce spjata s ukřižováním tohoto Ježíše, někdo *poznal*, kdo a co a jak byl Ježíš. Ale nebyli to jeho učedníci. Nebyla to jeho rodina ani matka Marie. Nebyli to velekněz, zákoníci ani jiní židé. Byl to Říman. Pohan jak řemen. A navíc Ježíšův popravčí. Setník – velitel nad sty.

A *pak* to trklo všechny ty „věřící." Teprve *pak*. Až *po* pohanovi. A najednou ti všichni, kdo se Ježíšovi posmívali, bili ho, plivali, ponižovali ho, odsoudili ho – se začali bát. A děsit. A litovat svého jednání – v dané kultuře projevované bitím se v prsa.

Jenže to už bylo pozdě. Ježíš Kristus, Boží Syn, *jejich* vtělený Bůh mezi nimi byl již bez důkazů právě jimi nespravedlivě odsouzen a zavražděn. Jakmile totiž nastoupí důsledky lidských rozhodnutí, už je *vždy pozdě* tato rozhodnutí měnit. Očividně. Tak i Boží lid o dvě generace později přišel o chrám. A poté o celou Zaslíbenou zemi. Už zase. Až do roku 1948 po Kr. *Taková* to byla temnota.

A podobně v době krále Davida. David také přišel o svůj palác, ženy, rodinu, syny, město, zemi. Také *svým rozhodnutím*. Jak vychovávat děti – aby to alespoň nebyli vrazi, žháři, zrádci, bezohlední a zlí sobečkové. To přece není zas tak vysoký nárok. Přišel o to vše i další svým rozhodnutím pokusit se *utéct* před důsledky vlastních rozhodnutí. A poslat je řešit ty, kteří jemu byli na obtíž a břemenem.

Jenže před důsledky nelze uniknout. Nemůžeme je určovat ani diktovat. Neurčujeme řád vůbec ničeho. Také proto se o to víc se snažíme této iluzi a modle věřit. Buď tedy přijmeme Boží řády za své, nebo budeme jen znovu a znovu zvát další a další pohromy a katastrofy do životů vlastních i bližních. Protože je jen *jeden* objektivní řád světa. Kterému podléhá celý vesmír. A vše v něm: Boží řád.

Tak i David doslova a do písmene „spláče nad výdělkem." A také ty jeho za bílého dne veřejně znásilňované vedlejší manželky. Tak i celý Boží lid. Který v tento moment příběhu také naříká, pláče – jak podobně k lidu, který odcházel od zavražděného a posmívaného Krista! A tak samozřejmě s takřka stejnými důsledky: Strachem, hrůzou, neštěstím, utrpením, nespravedlností, smutkem, samotou, prázdnotou, smrtí, násilím, zlem, úpadkem a zbytečnými ztrátami.

Přitom stačilo tak málo. V obou situacích dnešních příběhů. Ale i ve *všech* ostatních: Aby se lidé obrátili k Bohu. Aby se odvrátili od všeho toho tak strašně lákavého, podbízivého, lidského, co je *vždy* jen dalším otroctvím. A zlem.

Protože *každá* morálně zlá situace má *vždy* velmi snadné řešení: Aby se všichni, kterých se týká, obrátili k Bohu. Aby poslouchali Hospodina Boha. Aby se řídili jeho slovem i činem. A najednou v lidském světě *přestane být* zabíjení, krádeže, lži, nevěra, zrada. Přestane být dychtění a podléhání mu. Přestane být neúcta a bezohlednost už od dětí vůči rodičům. A to je *jen* druhá deska Desatera. Co potom vše ostatní, co Bůh řekl a udělal?

Tak i v Davidově situaci stačilo přiznat si, že když sám posílá *jiné* řešit své problémy a jejich důsledky, tak to přece může udělat sám. A dokonce by měl. Jak snadno by ubránil opevněný Jeruzalém před vlastním rozmazleným, bratrovražedným synem! Tak i při pohledu na umírajícího Ježíše Krista: Stačilo ho sundat. A poslechnout ho. A podřídit se tak k Bohu jako prvnímu i poslednímu ve *všem*. Vždyť Bůh takový nevyhnutelně je. A tak podle v poslušnosti jeho slovu činit *všechna* svá rozhodnutí. Židé si tak mohli ušetřit dva tisíce let vyhnanství po celém světě. Kromě jiného. Také hrůzy povstání a rebélie Davidova syna.

A stejně my. Boží řády se nezměnily. A *nikdy* nezmění. Celý vesmír je i nadále Božím stvořením. A je *plně podřízen* Božímu slovu a rozhodnutí. Hle, jak geniálně jen v této planetě. Nebo „naší“ sluneční soustavě. Nebo jejímu „nejbližšímu okolí.“

A stejně i v každém stéblu trávy. I každém momentu lidského života. „Hle, předložil jsem ti dobrořečení a život i zlořečení a smrt – vyber si dobrořečení i život!“ Říkal už Mojžíš.

A je jen jeden zdroj všeho života – tohoto i věčného. A je jen jeden působitel požehnání – i života. Hospodin Bůh, nebeský Otec. Tak Jeho si vyber. A vybírej. Vždy a všude. I kdyby proti všem ostatním z vlastní skupiny. Třeba i rodiny. Vždyť právě tak už Abraham, Izák, Jákob. Tak i Ježíš a proroci a apoštolové.

Ale ten David také v dnešním příběhu *ne*. Tak jednejme *opačně* než on v něm.

Amen

Píseň: EZ324 – Pane, ty jsi hoden chvály